

Ви повинні пам'ятати це:
Поцілунок — це поцілунок,
Зітхання — це просто зітхання,
Основні речі відбуваються,
Поки час іде.

Герман Гупфельд

Пролог

Венеція, 1499

Пр*в*т

Спершу найголовніше:

Мене звати Анна. Я вже тричі намагалася написати своє повне ім'я та рік народження, але марно.

Не знаю, чи багато ще я зможу написати. Лише на перші речення я витратила майже годину, а жодного з них не залишилося. Це, звісно, пов'язано з моєю необачністю. Я маю стежити за тим, які слова та звороти використовую, бо якщо вони не підходять, то не дозволять себе написати або змінять своє значення.

А ще, звісно, папір. Мій почерк видається на ньому якось незнайомим. Це ускладнює завдання. Мені доводиться використовувати пергамент, бо він більш стійкий, але наприкінці плям уже не злічити. Чорнило тхне, наче гнила отрута. Про перо я навіть не хочу писати, як і про звук, який воно видає під час письма. Просто не-ймовірно, що люди таким чином писали цілі книжки!

Часу майже обмаль! Моє сховище ненадійне, мене можуть знайти будь-якої миті. Чи зможу я після цього швидко відшукати письмове приладдя — невідомо.

Тільки-но закінчу цього листа, сховаю його й помолитимусь, щоб його знайшов чоловік із півночі. Хоча це й здається божевіллям, але цього не уникнути. Влучніше не скажеш. Я загорну листа у вощений папір і сподіватимуся, що він не заплісняє.

Я чую кроки й мушу закінчувати.

Сподіваюся, згодом напишу ще.

Частина перша

Венеція, 2009

Ми, як завжди, обідали в ресторані біля готелю. Мама вважала, що у Венеції не знайти пасти, смачнішої за тутешню. Особисто мені ресторан подобався вже тому, що розташовувався поблизу WLAN-мережі готелю, і я мала змогу в перерві між антипасто* та основною стравою посидіти в інтернеті.

— Знаєш, тобі варто більше цікавитися справами свого тата, — сказала мама, коли батько після закуски ненадовго відійшов зателефонувати, — його робота для нього дуже важлива!

— Та я цікавлюся, — зауважила я, — я завжди уважно слухаю!

— Так, і водночас під столом граєш у телефоні.

— Це не телефон, а iPod Touch, — мляво відповіла я.

Мама мала рацію: татові розповіді про роботу не здавалися мені особливо захопливими. Можливо, річ була

* Закуска в італійській кухні. (Прим. пер.)

в тому, що я надто часто їх чула. Мій батько — дивовижна людина та всесвітньо відомий науковець у своїй галузі. Та якщо щодня слухати під час вечері про замшілі старі монети, зіпсовані платівки та фрагменти фресок, то зрештою розумієш, що тобі вже досить.

Іноді тато знаходив дійсно страшні речі або розповідав про них. Кілька років тому археологи відшукали на острові у венеціанській лагуні масове поховання із сотнею померлих, похованих там у 15 столітті під час епідемії чуми. Ще моторошнішою була його розповідь про іншу венеціанську знахідку того самого століття, яку виявили кілька місяців тому. Ішлося про жіночий скелет, з горлянки якого стирчав кілок.

— Який жах! — схвильовано промовила мама.

— Її проштริกнули, наче вампірку, — підхопила я. На мій подив, тато кивнув головою.

— Це цілком можливо. Такі забобони були поширені за часів Ренесансу. Вважалося, що померлі встають зі своїх могил, щоб харчуватися жертвами чуми.

— Вау! — вражено видихнула я.

— Гадаю, ця жінка померла від чуми, і їй встромили в шию палицю, аби завадити повернутися. Тому її справді можна назвати вампіркою.

Це була дійсно цікава археологічна історія, яка нагадувала сенсацію. Але більшість батькових розповідей були не цікавішими за вечірні новини, від яких одразу хотілося спати.

Невдовзі після бесіди з мамою, під час якої вона попросила мене приділяти більше уваги татковій роботі, він повернувся до столу після телефонної розмови.

— Колега з Рейк'явіку повідомив про цікаву знахідку.

Власне, це був саме той момент, коли я мала б дослухатися маминої поради. Натомість я лише ввічливо сказала:

— Ах, у Рейк'явіку також є археологи? Воно взагалі того варте? Я маю на увазі розкопки. Хіба там із землі не починають плюватися водяні гейзери, коли

копаєш? — поцікавилася я, одночасно маніпулюючи під столом своїм айподом. Ванесса надіслала мені повідомлення в ICQ: «Я вб'ю це стерво!»

— Ми інтернаціональна команда, — сказав тато, — колега, про якого йдеться, працює на розкопках разом зі мною. Знахідку виявили у фундаменті палаццо Тассіні, який ми зараз досліджуємо.

Це здалося мені навіть наполовину не таким цікавим, як повідомлення Ванесси.

Чимала помилка. Якби я тільки послухала свого тата!

Але я читала тупе повідомлення від Ванесси й чула добре якщо третину того, що розповідав батько. Якщо взагалі чула.

— ...оригінальний документ, лист, каже містер (незрозуміле ісландське ім'я, звучало на кшталт Б'ярнігноккі), можливо, із вкрапленням анахронізмів.

Ванесса: «Не можу повірити в те, що цей покидьок зважився піти в кіно із цією придуркуватою козою лише за тиждень після того, як ми розійшлися!»

— ...змогли розшифрувати лише частину першої сторінки документа, решту треба спершу упорядкувати... більша частина розпалася... Проте містер Б'ярнігноккі вважає, що це може бути фальсифікацією. Я дам розпорядження дослідити лист тут, в університеті, де працюють дуже кваліфіковані графічні експерти. Надішлю їм його завтра, не зволікаючи.

— А чому це може бути фальсифікацією? — запитала мама.

— Через можливі анахронізми.

Анахронізми! Агов, хто може вважати таке цікавим? Я, звісно, могла поцікавитися, що це таке, але мої батьки, почувши від мене подібне запитання, мали звичку так дивитися на мене, наче повірити не могли в те, що я насправді їхня дочка, і гадали, з якого такого дива я, власне, з'явилася в їхній родині. Мій батько був професором,

моя мама шойно отримала докторський ступінь, а я повторно навчалася в одинадцятому класі, й мої оцінки були не кращі, ніж у десятому. Особливо з математики.

Ванесса: *«Опублікую сьогодні в соцмережі новий альбом під назвою "Прощання з колишнім" і викладу туди світлину, яку ти зробила в автобусі під час поїздки до Парижа. Ту, де він позіхає, роззявивши рота. Або ту, яку ти зробила на моєму минулорічному дні народженні. Коли його знудило в троянди»*.

— ...На думку містера Б'ярнігноккі, це може бути просто жарт когось із команди, можливо, якогось студента. Бо, здається, лист починається словом «привіт».

Ванесса: *«Або фото з останньої вечірки, де ти казала, він схожий на Голлума»*.

— Привіт? — здивовано запитала мама.

— Саме так, привіт, — підтвердив тато.

Я швидко звела погляд.

— Я весь час слухала, чесно.

— Важко повірити, — похитала головою мама.

Це повернуло мене до реальності, тому я швидко вимкнула айпод.

Тієї самої миті офіціант приніс страви. Б'ярнігноккі разом із Голлумом були забуті.

Наступного ранку я спустилася до сніданку на годину пізніше, ніж батьки. Зрештою, в мене ж канікули. Ще до поїздки я чітко дала їм зрозуміти, що не маю наміру прокидатися раніше дев'ятої ранку. Батьки працювали, тому їм було байдуже, як довго я сплю.

Товстун, який заселився до готелю разом із батьками три дні тому, увійшов до їдальні й тепер крадькома

роззирався навсібіч. Коли він подивився на мене, я швидко відвела погляд. Щоранку одне й те саме, але сьогодні він був без своїх батьків.

Я схилилася над тостом, удаючи, що не помітила його. Але він, на жаль, підійшов до мого стола й зупинився, набравши в груди повітря.

— Привіт, мене звати Маттіас, — видихнув він. — Тут вільно? Я можу поснідати з тобою?

Я була настільки ошелешена, що мимоволі кивнула. Лише коли він, полегшено зітхнувши, опустився на стілець навпроти мене, я зрозуміла, що це означає: мені доведеться з ним спілкуватися. Тільки цього бракувало!

— Як довго ти вже тут? — запитав він.

— Дві хвилини, — відповіла я.

— Я маю на увазі, скільки ти вже мешкаєш у готелі, — пояснив хлопець.

— Десять днів.

— Ти тут зі своїми батьками? — поцікавився він.

Коли я кивнула, він додав:

— Я також.

— Я знаю. Бачила вас разом. За сніданком. Вони зараз спускаються снідати? — я з надією подивилася на двері. Якби його батьки з'явилися, я б могла скористатися цим, аби швиденько зникнути.

— Ні, вони вже поснідали. Сьогодні у них зустріч, тому я тут сам. У мене поки немає жодних планів! — він вичікувально подивився на мене.

Я проігнорувала це.

— Що за зустріч у твоїх батьків? — запитала я.

— Мабуть, щось нудне. Мій тато куратор і бере участь у біенале*. Мама його супроводжує, тому що вважає його

* Виставка сучасного мистецтва, музичних та кінофестивалів. (Прим. пер.)

роботу дуже важливою. А ще тому, що там можна зустріти поважних людей. Їй подобаються відомі люди. Вона завжди дізнається про них щось в інтернеті.

— Справді? — запитала я, беззвучно жуючи тост.

— Мама каже, що твій тато — провідний археолог у галузі церков та палаців пізнього Середньовіччя. А твоя мама — доцент із фізики й бере участь у міжнародному конгресі, який тут відбувається. І що ви з Франкфурта.

— Я знаю, — сказала я.

— Е-е..., звісно.

Ми кілька хвилин сиділи мовчки. Я їла свій тост, посьорбувала чай і розмірковувала, як мені елегантно позбутися цього хлопця.

Але нічого не спадало на думку, мабуть, тому, що мені стало його шкода. Він носив дорогі шмотки й фірмові снікери, але це не змінювало того факту, що він був справжнім лузером із надмірною вагою.

Маттіас був на три місяці молодший за мене і приїхав із Мюнхена, де навчався в школі. У нього були літні канікули, як і в мене, і, як і я, він приїхав до Венеції разом із батьками, сподіваючись, що тут йому буде не так сумно, як удома під наглядом тітки.

— А за мною мала доглядати бабуся, — сказала я, — але цього мені також зовсім не хотілося.

— Тоді в нас схожі долі. А що ти робиш цілими днями у Венеції, поки твої батьки працюють?

— Нічого особливого.

Більш влучно я б не змогла відповісти. Усі відомі пам'ятки я вже подивилася разом із мамою й татом, тому що на вік-енд у нас завжди була запланована якась культурна програма. У будні я зазвичай гуляла сама. Я просто сідала до водного автобуса й каталася містом або блукала вуличками, спостерігаючи за натовпами туристів, і видивлялася цікаві крамниці.

— У тебе щось заплановано після сніданку? — запитав Маттіас.

— Е-е... так, я хотіла ще трішки полежати, сьогодні вночі я погано спала, — швидко відповіла я.

— А потім?

— Ще не знаю, — не встигла я закінчити, як уже пошкодувала про це. У Маттіаса буквально на обличчі було написано, що він уже розмірковує над тим, чим би ми могли зайнятися разом. Тому я швидко додала:

— Певно, піду купувати собі взуття.

Купувати взуття — це винятково жіноча справа. Жоден нормальний сімнадцятирічний юнак не піде разом із дівчиною купувати взуття.

— Тоді я міг би піти з тобою, — бадьоро промовив він, — мені подобається купувати взуття!

Я здригнулася.

— Можливо, — насилу вимовила я, — тоді зустрінемося за годину в холі й підемо по крамниціях.

Взуття потрібне завжди, до того ж пройтися по крамниціях не потребує чималих зусиль. Навпаки. Тим паче, що у Венеції справді багато чудових магазинчиків із моделями, які в Німеччині не знайдеш на кожному розі. На жаль, ціни тут також не як будь-де, до того ж у Венеції взагалі немає такого поняття, як ріг. Інакше кажучи, купувати черевики у Венеції коштує недешево. Але в моєму розпорядженні були ще майже всі гроші, які я отримала на день народження: від обох бабусь, тітки, хрещеного і, звісно, своїх батьків. Разом це склало чималу суму. Відтоді, як два роки тому я попросила дарувати мені на день народження й на Різдво гроші, мої забаванки виявилися дорожчими. Наприклад, новий айпод, який я придбала нещодавно. Або, як зараз, нові черевики.